

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 24. 6. 2013
Čj. 322/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. prap. P. S., nar. ... – stížnost pro porušení zákona
Příloha: trestní spis Okresního soudu v Domažlicích sp. zn. 2 T 54/2011

Podle § 266 odst. 1, 2 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného prap. P. S., nar. v D., trvale bytem B. n. R., Z. P. čp. , naposledy bytem D., M. čp.....,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 10. 2011 č. j. 8 To 373/2011 – 279, kterým bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto odvolání obviněného P. S. proti rozsudku Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 8. 2011 č. j. 2 T 54/2011–235.

Rozsudkem samosoudce Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 8. 2011 č. j. 2 T 54/2011–235 byl obviněný prap. P. S. uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se podle výroku o vině dopustil tím, že v P. dne 12. 12. 2010 okolo 16.50 hodin, na Obvodním oddělení Policie ČR P., v rámci své pracovní činnosti, při výkonu dozorčí služby, převzal od oznamovatele, jímž byl pracovník Inspekce Policie České republiky, 13. oddělení Praha, vystupující pod krycími doklady, v rámci prováděné zkoušky spolehlivosti pod názvem „S.“ oznámený nález igelitové tašky, která obsahovala černou peněženku s finanční hotovostí ve výši 305 Kč, černou šálu s červenými květy, propisovací tužku, papírové kapesníky Lilien, krabičku se dvěma cigaretami zn. Red & White, zapalovač a klíč s přívěskem, na kterém byl nápis Svijanov, všechny věci v celkové hodnotě 84 Kč, s tím, že tento nález nikde nezaevidoval a neučinil žádné opatření, stanovená mu Metodickou příručkou ředitele služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR č. 3/2008 ze dne 22. 12. 2008 a igelitovou tašku s obsahem si ponechal.

Za to byl obviněný prap. P. S. odsouzen podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku a za užití § 73 odst. 1, 2 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu povolání příslušníka Policie České republiky na dobu 5 let.

Na základě odvolání obviněného ve věci jednal Krajský soud v Plzni, který usnesením ze dne 12. 10. 2011 č. j. 8 To 373/2011–279 toto odvolání zamítl jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu.

Po seznámení s obsahem předmětného trestního spisu jsem dospěl k závěru, že výše citovaným usnesením krajského soudu byl porušen zákon v neprospěch obviněného prap. P. S., a to v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. řádu a v řízení jemu předcházejícímu rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 8. 2011 č. j. 2 T 54/2011–235 rovněž v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu ve vztahu k ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ve znění před novelou zákonem č. 330/2011 Sb.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 256 tr. ř. odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obviněného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ve znění před novelou zákonem č. 330/2011 Sb., se dopustila úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu.

Těmito ustanoveními se však oba soudy při svém rozhodování podle mého názoru důsledně neřídily.

První rozsudek ve věci byl nalézacím soudem vynesena dne 9. 5. 2011 pod č. j. 2 T 54/2011–130 a obviněný prap. S. jím byl na zcela shodném skutkovém základě, jako je tomu v nyní napadaném rozsudku soudu prvního stupně ze dne 3. 8. 2011, uznán vinným stejným přečinem a odsouzen ke stejnému druhu trestu ve stejné výměře.

Rozsudek byl napaden odvoláním obviněného, jenž namítal, že se sice nesprávným postupem při přebírání věci od neznámé ženy dopustil porušení služebního předpisu, ale nález ani jeho část si pro svoji potřebu neponechal. Tašku totiž pověsil na kliku dveří nebo kohout radiátoru v místnosti sousedící s místností dozorčí služby, aby oschla. V tašce byly propisovací tužka, nějaký šátek, krabička cigaret, zapalovač, peněženka s několika drobnými mincemi. O tom, že se tam nacházela také finanční hotovost v papírových bankovkách v celkové částce 300 Kč, se obviněný dozvěděl až dne 11. 2. 2011, když byl vyslýchán Inspekcí Policie ČR v předmětné věci. Ani na videozáznamu, který při předávání nálezu pracovnice Inspekce Policie ČR pořídila skrytou kamerou, nebylo zachyceno, že by během přebírání údajného nálezu a prohlídky věci v tašce v přítomnosti pracovnice Inspekce Policie ČR uvedené bankovky v peněžence zaregistroval.

Z podnětu odvolání obviněného byla předmětná věc přezkoumána a rozsudek soudu prvního stupně ze dne 9. 5. 2011 byl usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2011 pod č. j. 8 To 235/2011-153 podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu v celém rozsahu zrušen a věc byla podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Na základě námítky obviněného, že jemu předaný nález neobsahoval žádné bankovky, odvolací soud nejprve konstatoval, že obviněný převzal uvedený nález při tzv. zkoušce spolehlivosti, která podle § 107 odst. 2 zákona o Policii České republiky spočívá v tom, že inspektor policejní inspekce navodí zdání situace, kterou je zkoušený policista povinen řešit. Podle § 107 odst. 4 téhož zákona o průběhu zkoušky sepíše inspektor úřední záznam a zdokumentuje ho obrazovým a zvukovým záznamem. Protože jde o uměle navozenou situaci, lze ji pak snadno kontrolovat. Z téhož důvodu je nutno požadovat, aby testující pořídili takové záznamy, které jednoznačně a bez mezer ukáží, jak zkouška proběhla, a pokud možno i její výsledek. Policie České republiky může své příslušníky kontrolovat jak při přípravě, tak i v průběhu uvedené zkoušky, a to včetně té její fáze, ve které už testující osoba není ve styku s testovaným policistou (kupříkladu může pořídít videozáznam následného chování testovaného na pracovišti). Test provedený v této věci – pokud jde o jeho dokumentaci – však podle odvolacího soudu těmito požadavkům neodpovídal.

Podle obsahu spisu nebylo na Obvodním oddělení Policie ČR v P. žádné zvláštní záznamové zařízení. Videozáznam samotné zkoušky na digitálním obrazovém nosiči (č. l. 29 trestního spisu) nezachycoval, co se s fiktivním nálezem dělo do okamžiku, kdy se s ním testující ocitla nedaleko shora uvedené policejní služebny, a skončil ve chvíli, kdy se testující z policejní služebny vzdálila poté, co údajný nález předala obviněnému, a nevyprávěl tedy ani o tom, jak obviněný s fiktivním nálezem reálně naložil.

Jak odvolací soud zjistil, videozáznam zkoušky začínal krátce předtím, než testující osoba vstoupila na shora uvedenou policejní služebnu, a obviněný na něm nijak nereagoval na výskyt bankovek. Žádný záznam tak nezachycoval, kam testující osoby uložily bankovky vyfotografované v přílohách na č. l. 27 a 28 spisu. Proto podle odvolacího soudu provedené důkazy nemohly zatím vést ke kategorickému závěru, že bankovky v uvedené tašce skutečně byly.

Odvolací soud dále konstatoval, že podle hlasu zachyceného na videozáznamu přinesla na policejní služebnu fiktivní nález žena. Písemný záznam o zkoušce na č. l. 25 – 26 spisu, ani jeho přílohu na č. l. 27 – 28 spisu, ale žádná žena nesepisovala a nebylo v něm ani uvedeno, kdo konkrétně zkoušku „fyzicky“ provedl. Odvolací soud z toho dovozoval, že by mohlo jít o situaci, kterou předpokládal § 107 odst. 3 zákona o Policii České republiky, při níž inspektor použije při zkoušce pod svým vedením někoho jiného. Osobní údaje oné ženy ale spis neobsahoval a soud je neznal. Protože pořízený videozáznam neobsahoval zvukovou stopu ve chvíli, kdy si obviněný tyto údaje na podkladě ústní informace zapisoval, neměl soud prvního stupně podle odvolacího soudu k dispozici žádný důkaz, který by mu umožnil ve výroku napadeného rozsudku uvést, že zkoušku provedl pracovník Inspekce Policie České republiky vystupující pod krycími doklady.

Z tohoto důvodu odvolací soud uložil soudu I. stupně vyslechnout příslušné pracovníky Inspekce Policie ČR, aby zjistil, zda taška, která byla předmětem zkoušky spolehlivosti, skutečně obsahovala i třisetkorunovou finanční hotovost, a pokud tomu tak bylo, pak na kterém místě, a rovněž jak a kdo s touto taškou nakládal od chvíle, kdy se v ní ocitly věci, jež si obviněný údajně následně ponechal.

V rámci odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud m. j. poukázal i na skutečnost, že ve věci s ohledem na neexistenci již zmiňovaného zvláštního záznamového zařízení na OO Policie ČR v P. neexistoval žádný přímý důkaz o tom, jak obviněný prap. S. s fiktivním nálezem naložil; závěr o jeho vině bylo proto nutno dovozovat pouze na základě důkazů nepřímých, které by ovšem musely tvořit ucelený a zároveň nepřerušovaný logický řetězec. V tomto kontextu proto vytyčil směry, kterými by se měly pohybovat úvahy soudu prvního stupně (zda si „nalezenou“ věc nemohl ponechat někdo jiný, zda nemohl tašku ze služebny vynést omylem společně s neroztříděným odpadem někdo jiný, než uklízečka či její manžel, stavem soustředění obviněného při následné pracovní poradě s ohledem na pracovní vytížení obviněného atd.).

Následně nalézacím soudem bylo v novém hlavním líčení dokazování doplněno o výslech svědka plk. Ing. J. H., vedoucího Inspekce Policie ČR, která se týkala této problematiky. Svědek uvedl, že zkouška spolehlivosti byla vykonána příslušnicí inspekce z jejich oddělení. Nahlédnutím do spisu zjistil, že mezi připravenými věcmi byla i peněžní hotovost ve výši 305 Kč.

Po provedení několika dalších listinných důkazů pak byl dne 3. 8. 2011 vynesena nyní napadaný odsuzující rozsudek.

Svá skutková zjištění, vyjádřená v popisu skutku ve výroku o vině, soud prvního stupně opřel o výpověď obviněného, který se doznal k tomu, že převzal věci citované ve výrokové části rozhodnutí, i k tomu, že nepostupoval v souladu s předmětnou metodickou příručkou. K tomu ve zkráceném přípravném řízení obviněný vypověděl, že se v tašce nacházely věci, které byly uvedeny v záznamu o sdělení podezření, po přečtení této výpovědi v hlavním líčení podle § 207 odst. 2 tr. řádu na ní jako na správné obviněný setrval.

K momentu převzetí fiktivního nálezu a k obsahu nálezu soud prvního stupně provedl důkaz fotodokumentací na č. l. 27 – 28, která byla přílohou úředního záznamu o provedení zkoušky spolehlivosti podle § 107 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a obrazovým a zvukovým záznamem o provedené zkoušce spolehlivosti na CD nosiči, pořízeném podle téhož ustanovení citovaného zákona.

Z knihy zajištěných věcí OO Policie ČR v P. soud prvního stupně zjistil, že nález věci nebyl v knize zaznamenán, a ze zápisu pracovní porady ze dne 15. 12. 2010 konané v 8.00 hod. (tedy 3 dny po převzetí nálezu) bylo zjištěno, že přítomní policisté obvodního oddělení, včetně obviněného byli seznámeni opětovně s Metodickou příručkou č. 3/2008 – o postupu příslušníků policie v souvislosti s nálezem věci, jakož i s články z tisku, které se týkaly problematiky nalezených věcí, které byly odevzdány v rámci testu novinářů na jednotlivé služebny Policie ČR.

Dále se soud prvního stupně zabýval otázkou, zda obviněný pochybil „pouze“ tím, že nepostupoval v souladu s uvedenou metodickou příručkou a odevzdanou věc nezaevidoval (mohlo by se jednat o kázeňský přestupek), anebo zda obviněný jednal v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch tím, že si nález vědomě ponechal. K tomu provedl výslechy svědků z řad dalších policistů obvodního oddělení Policie ČR v P. – M. K., J. K., J. H., D. Ř. a uklízečky J. Ř., a učinil závěr, že byla vyvrácena obhajoba obviněného o pouhém odložení tašky (nikdo jiný si jí na služebně nevšíml) a o tom, že by snad taška mohla být omylem vynesena v odpadkovém koši (uklízečka měla tehdy dovolenou, D. Ř. při jejím zastupování odpadky třídil a u igelitové tašky by jistě zkontroloval její obsah), i v tom, že na „odevzdaný nález“ prostě zapomněl (nejpozději na poradě dne 15. 12. 2010 by si obviněný musel na případ logicky vzpomenout).

Soud prvního stupně tak považoval obhajobu obviněného za zcela vyvrácenou a uzavřel, že obviněný se po objektivní i subjektivní stránce dopustil přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť jako policista, tedy jako úřední osoba podle § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku v příkrém rozporu s povinností zaevidovat na služebnu odevzdaný nález, vyplývající z Metodické příručky ředitele služby pořádkové policie Policejního prezidia ČR č. 3/2008, takto nepostupoval a vykonával tudíž svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, a to v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch – neoprávněné majetkové zvýhodnění, na které by obviněný neměl jinak právo. Obviněný se přitom svého jednání dopustil v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

I tento rozsudek byl napaden odvoláním obviněného, který namítal, že soud prvního stupně při novém projednání věci nebral plně v potaz důvody, na základě kterých odvolací soud předchozí rozsudek zrušil, a opětovně rozhodl o jeho vině na základě již dříve uvedených domněnek, vedoucích k závěru, že si nalezenou igelitovou tašku s jejím obsahem musel ponechat, když ji na policejním oddělení nikdo jiný nespáčil a nepodařilo se ani zjistit, jak bylo s tímto nálezem dále naloženo; obviněný si ale předmětný nález neponechal.

Odvolací soud se v usnesení ze dne 12. 10. 2011 č. j. 8 To 373/2011-279, jímž odvolání obv. prap. P. S. podle § 256 tr. řádu zamítl, ztotožnil se závěry, které soud prvního stupně vyvodil z provedených důkazů, a shledal obhajobu obviněného, že si nález nepřisvojil, jako nedůvodnou.

Ve vztahu k průběhu zkoušky spolehlivosti však odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně ani tentokrát neobjasnil všechny důležité aspekty v souvislosti s postupem

Inspekce Policie České republiky, která provedla zkoušku spolehlivosti vedoucí ke skutku popsanému v napadeném rozsudku. Výslech svědka plk. Ing. J. H. totiž žádná nová podstatná skutková zjištění nepřinesl, protože svědek při něm popisoval akci způsobem, který fakticky neměl žádnou vypovídací hodnotu. Neřekl totiž, co který inspektor konkrétně dělal, kdo dal předmětné věci do tašky a do které její části a jak potom jednotliví příslušníci inspekce s těmito věcmi nakládali až do okamžiku, než započal videozáznam založený ve spise (začínal až těsně před policejní služebnou v P.). Kvůli nedostatečné dokumentaci bylo proto záhodno vyslechnout přímo testujícího policistu a případně i další osoby, které nakládaly s předmětnými věcmi. Odkaz na zájem na utajení identity těchto osob, uvedený ve zprávě státního zástupce na č. l. 165 spisu, nemohl vedle požadavku na spravedlivý proces obstát.

Odvolací soud však zároveň dospěl k závěru, že shora naznačené okolnosti není nezbytně nutno dále objasňovat, neboť soud prvního stupně i tak správně dovodil závěr o vině obviněného, když na rozdíl od dřívějšího odvolání obviněný nebrojil proti závěrům soudu prvního stupně o tom, co všechno fiktivně nalezená taška obsahovala.

Osobně souhlasím s názorem odvolacího soudu, že s ohledem na to, že obviněný prap. S. se trestné činnosti dopustil v rámci zkoušky spolehlivosti vedoucí k projednávanému skutku, nalézací soud neobjasnil vše důležité v souvislosti s postupem Inspekce Policie ČR, a neprovedl ani relevantní a plnohodnotný důkaz ve vztahu k průběhu zkoušky spolehlivosti jako takové.

Podle dnes již zrušeného ustanovení § 107 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (současná úprava je dána ustanovením § 41 zákona č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů a o změně souvisejících zákonů) byl inspektor oprávněn k předcházení, zamezování a odhalování protiprávního jednání provést u policisty, zaměstnance policie, inspektora a zaměstnance inspekce (dále jen zkoušená osoba) zkoušku spolehlivosti. Podle § 107 odst. 2 citovaného zákona zkouška spolehlivosti spočívala v navození zdání situace, kterou byla zkoušená osoba povinna řešit, přičemž podle § 107 odst. 3 téhož zákona k provedení zkoušky spolehlivosti mohl inspektor využít pod svým osobním a bezprostředním vedením i jinou osobu s jejím souhlasem. Podle § 107 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb. průběh zkoušky spolehlivosti inspektor dokumentoval obrazovým a zvukovým záznamem a sepsal o něm úřední záznam. Podle § 107 odst. 6 citovaného zákona prováděním zkoušky spolehlivosti nesmělo dojít k bezprostřednímu ohrožení nebo poškození zdraví osob nebo majetku.

Smyslem zkoušky spolehlivosti je tedy navození zdání situace, kterou má zkoušená osoba povinnost řešit, jinak řečeno která spadá do její působnosti, a to za účelem prověření, zda zkoušená osoba náležitě plní své povinnosti vyplývající ze zákona. O zkoušce spolehlivosti je nutno vypracovat úřední záznam a její průběh dokumentovat i obrazovým a zvukovým záznamem, aby tak mohl být zachycen její výsledek a nepochybně také vyhodnoceno, zda byla zkouška spolehlivosti provedena podle zákona a mohlo tak být vyloučeno použití nepřijatelné provokace vůči zkoušené osobě.

Je zřejmé, že úřední záznam i obrazový a zvukový záznam, vyhotovené podle § 107 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tak mohou být použity pouze k účelu, který tento zákon vymezuje, tedy jako prostředek operativní techniky dokumentující průběh a výsledek zkoušky spolehlivosti. Výsledky provedené zkoušky spolehlivosti dokladované úředním záznamem i obrazovým a zvukovým záznamem o jejím průběhu mohou

pak jistě být i podkladovým materiálem jak k zahájení disciplinárního či kázeňského řízení, tak i k zahájení úkonů trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 tr. řádu, či k trestnímu stíhání zkoušené osoby podle § 160 odst. 1 tr. řádu pro trestné jednání, kterého se dopustila právě v rámci zkoušky spolehlivosti.

Na druhou stranu materiály opatřené podle § 107 odst. 4 citovaného zákona nemohou samy o sobě obstát jako důkaz v trestním řízení, neboť pořizování obrazových a zvukových záznamů je podrobena speciální právní úpravě a je také podmíněno souhlasem státního zástupce podle § 158d odst. 2 tr. řádu. S ohledem na shora uvedené je tedy zapotřebí průběh a výsledky takové zkoušky dokladovat svědeckou výpovědí osoby (či osob), která tuto zkoušku prováděla tak, jak to ostatně uložil soudu prvního stupně odvolací soud ve svém prvním zrušovacím rozhodnutí, a to i s ohledem na to, že obviněný namítal skutečnosti, které byly v rozporu s úředním záznamem sepsaným o této zkoušce, či nebyly dokumentovány v úředním záznamu, ani v záznamu obrazovém a zvukovém.

Protože se tak v projednávané věci ani přes výslovný pokyn odvolacího soudu nestalo, byla skutková zjištění soudu prvního stupně v části týkající se okolností převzetí fiktivního nálezu obviněným opřena toliko o výpověď samotného obviněného a o neplnohodnotný důkaz obrazovým a zvukovým záznamem pořízeným podle § 107 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a vyvozená skutková zjištění tak neměla v provedených důkazech náležitý podklad. Soud prvního stupně tudíž postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, a to v neprospěch obviněného, když navíc při právním hodnocení jednání obviněného nepromítl do svých závěrů skutečnost, že předmětem výkonu pravomoci obviněného bylo (na základě uměle navozené situace) nakládání s **fiktivním** nálezem.

O této skutečnosti sice obviněný nevěděl a jednal v představě, že existují všechny skutkové okolnosti naplňující znaky skutkové podstaty projednávaného přečinu, fakticky však jednal ve skutkovém omylu pozitivním a jeho jednání tak mohlo být posouzeno pouze jako pokus přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Odvolací soud pak nesplnil svoji přezkumnou povinnost, když akceptoval uvedený procesní postup a skutkové a právní závěry soudu I. stupně, a porušil tak sám v neprospěch obviněného zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. řádu.

Pro úplnost závěrem dodávám, že rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 19. 10. 2011 sp. zn. 2 T 121/2011 byl P. S. uznán vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil dne 3. 12. 2010, tedy ještě předtím, než byl v dané věci vyhlášen první odsuzující rozsudek ze dne 9. 5. 2011, a byl mu za tento přečin a sbíhající se přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 8. 2011 sp. zn. 2 T 54/2011 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 10. 2011 sp. zn. 8 To 373/2011, uložen podle § 329 odst. 1 a za užití ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání příslušníka Policie České republiky v trvání 5 let. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 8. 2011 sp. zn. 2 T 54/2011 jakož i další rozhodnutí obsahově na zrušený výrok navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

S ohledem na shora uvedené tedy navrhuji, aby Nejvyšší soud České republiky

- 1) podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 10. 2011 č. j. 8 To 373/2011–279 byl v neprospěch obviněného prap. P. S. porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. řádu a rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 8. 2011 č. j. 2 T 54/2011–235 v ustanoveních § 2 odst. 5, 6 tr. řádu ve vztahu k ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku;
- 2) podle § 269 odst. 2 tr. řádu usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 10. 2011 č. j. 8 To 373/2011-279 a rozsudek Okresního soudu v Domažlicích ze dne 3. 8. 2011 č. j. 2 T 54/2011-235 zrušil jakož i veškerá další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu;
- 3) a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu a přikázal příslušnému soudu, aby věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [8 Tz 39/2013](#)